

Dream Watchers

Mel Hartman

1. Kalon Dracul

Recepttip: groene pepertjes en fetakaas in de puree.

‘Dit is heerlijk.’ Codie schraapte de laatste resten van de saus uit zijn bord met een stuk brood. ‘Echt, ontzettend lekker.’ Het stuk verdween in zijn mond.

Ik glunderde. Als ik ergens gevoelig voor was, dan wel voor wat anderen van mijn kookkunsten vonden. ‘Bedankt,’ zei ik. ‘Er is nog.’

Codie leunde achterover op de stoel, zijn handen op zijn buik. ‘Er kan echt niets meer bij. Ik zit zo vol dat ik rollend naar huis zal moeten.’

‘Je kunt ook teleportatie gebruiken,’ stelde Kate voor. ‘Of vliegen.’

Codie blies zijn wangen vol lucht. ‘Ik geef mezelf vijf centimeter hoogte voor ik als een baksteen terug op de grond smak.’

We schoten allen in de lach.

‘Jammer dat Sofie niet mee kon komen,’ zei Kate.

‘Ze is naar een haute couture conferentie, een nogal belangrijke naar het schijnt,’ verklaarde Codie. ‘Maar de volgende keer wil ze er zeker bij zijn. Ik heb nogal gebluft over Kalons kookkunsten, dus haar nieuwsgierigheid is gewekt.’

‘Bedankt,’ zei ik en voelde me opnieuw trots. ‘Willen jullie nog het toetje?’

Codie kreunde. ‘Als ik nee zeg, betreur ik dat voor de rest van mijn leven en als ik ja zeg, dan moeten we een ziekenwagen bellen.’ Hij deed alsof hij er diep over na moest denken en zei toen breeduit grijnzend: ‘Oké, de ziekenwagen dan maar.’

Kate stond op om de tafel leeg te ruimen en ik ging het toetje halen. In de keuken pakte ik Kate beet, zodat de borden bijna op de grond kletterden.

‘Wacht nou even, gekkerd, dan zet ik eerst die borden weg.’

‘Als ze vallen hoeft je ze niet meer af te wassen en dan hebben we meer tijd voor iets anders,’ repliceerde ik met hese stem.

Kate grinnikte en glipte onder mijn armen door. ‘We kunnen tenminste beleefd zijn en wachten tot Codie naar huis is.’

‘Hmpf,’ kreunde ik. ‘Zolang nog?’

Kate spoelde de borden af en draaide zich daarna naar me om. Ik deed mijn best zo verslagen mogelijk te kijken.

‘Overdrijf niet, schat, we hebben nog de hele nacht,’ zei ze glimlachend.

‘Daar hou ik je aan.’ Ik liep naar de koelkast, waar ik mijn zelf bereide chocolademousse uithaalde, en draaide me grijnzend met de kom naar haar toe. ‘Gebruiken we de restjes hiervan dan?’

Kate keek me met half geloken ogen aan, doopte een vinger in de mousse en likte die verleidelijk af. ‘Alles wat je wilt, desnoods ketchup of mosterd.’

Ik trok een gezicht en schepte de mousse in drie glazen.

Terug in de woonkamer merkte ik dat Codie peinzend voor zich uitkeek, alsof hij met zijn gedachten mijlenver zat. Maar zodra hij ons zag, was het verdwenen en keek hij ons glimlachend aan.

‘Chocolade geneest alle wonden.’ Ik schoof hem een glas onder de neus. ‘Smakelijk.’

‘Ik ga morgen mijn ouders opzoeken.’ Codie nam een grote hap mousse en keek ons afwachtend aan.

‘Je ouders? Waarom?’ vroeg Kate. Haar lepel bleef halverwege tussen het glas en haar mond hangen.

‘Even iets nagaan.’

‘Hoelang heb je je ouders niet gezien?’ vroeg Kate en nam een hap.

‘Heel erg lang. Nog voor ik bij de fantasiejagers werkte.’

‘Wil je dat ik met je meega?’ stelde ze voor. Haar lippen zagen donkerbruin van de chocolade en ik had zin om ze af te likken. *Ga naar huis, Codie, ik wil mijn meisje verwennen.*

Codie schudde zijn hoofd. ‘Nee, het is iets dat ik alleen moet doen.’

Kate knikte. In stilte genoten we van de mousse en de heerlijke Bacchuswijn. Door wat Codie net verteld had, gingen mijn gedachten ongewild uit naar mijn ouders. Niet degene die me opgevoed hadden, maar mijn biologische. Ik kon niet liegen en zeggen dat ik ooit van ze gehouden had, want ze hadden me de kans daartoe niet gegeven. Als ik de verhalen over mijn wreedaardige ouders mocht geloven, dan leek ik in niets op hen. Althans, dat hoopte ik met mijn hele ziel en hart. Want kende je jezelf altijd en ten volle? Volgens mij niet. Er sluimerden boosaardige cellen in je lijf die elk moment konden losbreken, je leven verwoesten of zodanig op zijn kop zetten dat je jezelf in de spiegel met wantrouwen en angst zou bekijken. Ik vreesde die dag, als die er al ooit kwam, ik vreesde hem meer dan de dood. Beter gezegd, de laatste definitieve dood. Want als vampier had ik niet het eeuwige leven, maar wel meerdere levens. En elk nieuw leven bracht bij mij de angst met zich mee dat dit het ene kon zijn waarin de zoon van mijn ouders wakker werd om in hun voetsporen te treden. Toch vond ik het vreselijk dat ik mijn afkomst verzwegen, dat ik me ervoor schaamde alsof ik zeggenschap had gehad over de daden van mijn ouders. Zelfs de liefde van mijn leven, de

reden van mijn bestaan, Kate, wist er niets vanaf. Alleen al het denken aan haar deed mijn adem stokken, liet me vergeten dat ik een hartslag had. Ik koesterde haar, adoreerde haar. Voor haar zou ik moorden. Gauw, erg gauw, zou ik haar vertellen over mijn ouders en zou ik haar in vertrouwen nemen. Het was het minste dat ze verdiende. Ik hoopte alleen dat ze me daarna niet als minder zou beschouwen en nog steeds van me zou houden. Mijn gedachten reikten echter nog verder. Wat als de kwaadaardige genen van mijn ouders een generatie oversloegen en met des te meer kracht ons kind zouden overspoelen? Ik mocht er niet aan denken, niet teveel bij stilstaan. Waarschijnlijk drong ik daarom niet aan bij Kate om een kind te nemen en respecteerde ik haar wens om, voorlopig toch, kinderloos te blijven. Ik wilde niet meer aan mijn ouders denken en richtte daarom snel mijn aandacht terug op de vrolijkheid aan tafel.

Kate keek me even peilend aan, alsof ze mijn gedachten gelezen had. Ze kon natuurlijk aan mijn aura zien dat ik ergens mee zat. Snel begon ik een luchtig gesprek over ons recentelijk verhuis naar dit huis, maar ze bleef me in de gaten houden.

‘Weet je wat ik nog steeds niet begrijp en het kwelt me onderhand meer en meer.’ Hoewel het serieus klonk, had Codie het op een geamuseerde toon gezegd.

‘Wat dan?’ vroeg Kate die net haar glas had uitgelikt tot het blank.

‘Hoe werken heksenwinkels? Ik bedoel, je ziet niets staan, wat op zich niet echt de kooplust bevordert en-’

Kate onderbrak hem. ‘O, maar dat doen de geuren die ze verspreiden wel. En een geur kan meer tot kooplust aanzetten dan iets zien, geloof me maar. Het werkt meer in op je herinneringen.’

‘Oké, dat kan ik aannemen. Maar dan gaat een heks naar zo’n achterkamertje. Om wat te doen? Als ze de spullen toveren, dan kunnen ze dat toch net zo goed in de winkel zelf doen.’

Kate giechelde. ‘Heksen tonen nooit hoe ze iets doen, hoe ze magie beoefenen.’

‘Jij hebt het al aan ons getoond. Jij stopt het niet weg,’ weerlegde Codie.

‘Ja maar, mijn kunsten zijn lang niet zo spectaculair als die van een volbloed heks. Mijn magie kun je vergelijken met een tekening van een kind van drie, terwijl de krachten van een volbloedheks te vergelijken zijn met een Frege Donner schilderij. Ik ben maar een amateur, een hobbyist. De dingen die ik kan bewerkstelligen zouden jou of Kalon ook lukken. Misschien niet zo snel en gemakkelijk, maar met wat oefenen wel.’

Codie keek sip in zijn bijna leeg glas en schraapte het laatste restje chocomousse op. ‘En waar halen ze die dingen vandaan? Ze toveren ze toch niet uit de lucht?’

‘Nee, natuurlijk niet. Zij maken nagenoeg niets zelf. Alles wat ze tevoorschijn toveren, wordt

ergens door een emowezen gemaakt. De sterkte van de heks, of de populariteit van haar winkel, hangt af van meerdere factoren. Sommigen hebben krachten die ver reiken, zodat ze uitzonderlijke spullen kunnen toveren die erg ver weg in Emowereld worden gemaakt. Sommigen kennen leveranciers of makers met bijzondere vaardigheden en die dus spullen maken die bijna nergens te vinden zijn. Renilde bijvoorbeeld is erg sterk, zij beoefent werkelijk hoge magie. Er is nagenoeg niets waar ze niet aan kan komen. Jij vraagt, zij tovert.’ Kate nam een slok wijn. Ik zag aan haar blik dat ze een beetje tipsy begon te worden. *Hm, het belooft een wilde avond te worden.*

Codie knikte. ‘Jammer dat we dat niet allemaal kunnen. Dat zou gemakkelijk zijn, want dan hoef je de deur niet meer uit.’

‘Ja, maar de heksen betalen er ook voor, hoor. Ze krijgen het niet voor niets.’

Even later was Codie eindelijk naar huis vertrokken. Het was een toffe vriend en ik mocht hem erg graag, maar onderhand hield ik het niet meer uit. Kate die het in de gaten had gehad, sprong meteen op mijn schoot, waardoor ik met stoel en al bijna achterover kukelde. Vol overgave zoende ze me; haar lippen smaakten naar chocolade en haar haren geurden naar sinaasappels, een zoete combinatie die me deed duizelen en waardoor ik alles om me heen vergat. Ik wilde haar niet loslaten, maar toch hief ik haar moeiteloos op en zette haar neer op de grond. Ze begon onmiddellijk te protesteren, tot ze zag wat ik van plan was.

Snel trok ik mijn kleren uit en gooide ze achteloos op de grond. Kate volgde mijn voorbeeld.

Dan draaide ik me om en heel even keken we elkaar intens aan. Ik verdrong in haar ogen en wilde nooit meer bovenkomen om naar lucht te happen.

‘Ik hou van je,’ zei ik schor.

Haar blik vertelde me dat ze niet helemaal nuchter kon denken. De roes van ons liefdesspel had haar al in zijn macht. Ze plaatste haar handen op mijn penis en streekte er zachtjes overheen. Ik sloot mijn ogen.

‘Bijt me,’ zei Kate en ik merkte dat ze haar stem ook niet meer onder controle had. Ze schoof de troep op tafel opzij en ging er met een soepele sprong op zitten. Enkele glazen vielen stuk, maar we trokken er ons niets van aan. Zonder nog een woord te zeggen boog ik me over haar heen, drukte haar met mijn handen neer op de tafel en beet haar voorzichtig in de hals. Kate kreunde en ik voelde hoe mijn geest van deze wereld afgleed.

Halverwege de nacht werd ik gewekt door geschuifel onder het bed. Ik was meteen klaarwakker en ging rechtop zitten. Nog een beetje warrig in mijn hoofd vroeg ik me af of Kate opnieuw bedmonsters had die onder haar bed woonden en kaartspelletjes speelden.

‘Wat is er?’ vroeg Kate slaperig die gemerkt had dat ik wakker was.

‘Er zit iemand onder het bed.’

‘Hmmpf.’ Kate draaide zich om en keek me met halfopen ogen aan. ‘Kijk jij even, wil je?’

‘Heb je weer een bedmonster?’

‘Nee, niet meer.’ Ze sloot haar ogen en ging verder met slapen.

Ik gleed uit bed, tuurde op mijn knieën eronder en staarde recht in de grote, geschrokken ogen van een bedmonster.

‘Excuseer,’ zei hij met zijn fijne stemmetje toen hij zich van de schrik had hersteld. ‘Is Kate thuis?’ Hij blikte omhoog.

‘Ze slaapt,’ verklaarde ik. ‘Wat doe je hier? Kom je hier weer wonen?’

Hij schudde zijn hoofd en ik zag een droevige waas in zijn blik. ‘Nee, nee, de bedmonsters hebben problemen. Ik kom het Kate vertellen, want misschien kan zij er iets aan doen.’

Nu schrok ik me een rolberoerte omdat Kates hoofd plots aan de andere kant onder het bed verscheen. ‘Wat voor problemen?’ vroeg ze.

‘We krijgen de kindjes niet meer terug naar Ratiowereld,’ antwoordde hij met een beteuterd stemmetje. ‘Ze blijven hier in Emowereld vastzitten.’

Kate ging op haar zij op de grond liggen. ‘Scheelt er iets aan jullie krachten?’

‘We weten het niet. We weten alleen dat de kindjes niet meer terug te krijgen zijn. Ze blijven maar dromen.’

‘Ik zal het nakijken, goed?’

‘Oké.’

‘Waarschijnlijk hebben jullie tijdelijk krachtverlies, het zal wel van voorbijgaande aard zijn. Weet je wat, als het morgennacht nog steeds zo is, dan zal ik de groep optrommelen, maar intussen wachten we het nog even af.’

‘Ja, dat is goed.’ Het bedmonstertje knikte heftig en kon al een beetje glimlachen. ‘Bedankt, Kate.’

‘Graag gedaan.’

Het verdween in een flits. We kropen terug in bed en gingen in de lepelpositie dicht tegen elkaar aanliggen.

‘Het zal wel loslopen,’ suste ik haar, wetende dat ze gauw piekerde.

‘Ja,’ antwoordde Kate, alweer half slaperig. Het verhuizen had haar blijkbaar veel energie gekost. ‘Vast wel.’

2. Aqua Ibsen

Goede vechtkunst kenmerkt zich niet door hulpstukken te gebruiken zoals een energiepistool, maar door de wapens die meegegeven zijn met de geboorte.

Mijn tegenstander was ongelooflijk snel; ik kon zijn bewegingen amper zien. Ze volgden elkaar op als... Ja, als wat? Snel, laat ik het daarop houden. Mijn denken verliep blijkbaar al even stroef als mijn manoeuvres. Uitermate frustrerend. Het leek alsof mijn stoten door puddinglucht werden geremd en diezelfde pudding de plaats van mijn hersens had ingenomen. *Gatver*. Wat een vergelijking. Ik hield niet eens van pudding.

Hoewel we voor mijn gevoel al een tijdje aan het vechten waren, voelde ik me amper vermoeid. Dat was dan weer in mijn voordeel. Mijn gevechtspartner echter zweette behoorlijk en stootte piepende geluidjes uit, maar leek daardoor niet minder gemotiveerd. Een betere conditie versus snelheid. Wat zou er op het einde het meest doorslaggevend zijn? Dat zou ik moeten afwachten.

Hij, de man met de zwiepende vuisten en kwieke kicks, was het gevecht begonnen.

Medelijden met hem hebben kwam dus niet in me op. Of was ik het gevecht begonnen?

Eerlijk gezegd interesseerde het me niet. Mijn gedachten werden gedomineerd door frustratie en ergernis, want ik vocht als een vrouw, veel te langzaam! Alle technieken die ik geleerd had kon ik niet eens ten uitvoer brengen omdat de pudding in de weg zat en mijn gedragshelderziende gave werkte op dit moment ook niet. Ik kon zijn bewegingen niet voorzien en ik begreep niet hoe dat mogelijk was. Nochtans waren de moves van mijn gevechtspartner amper professioneel te noemen. Ze haalden niet eens het niveau van een goede straatvechter. Hij deed maar wat, maar toch kon ik hem niet aan. Het was een verdomd sterke kerel die niet gauw opgaf. *Grrrrr*.

Nog net op tijd ontweek ik een uppercut en stootte tegelijkertijd mijn rechtervuist naar voren. Hij had natuurlijk alle tijd om achteruit te springen, aangezien mijn stoot de snelheid van een slakkengang had gehad.

Verdomme! Wat was hier aan de hand? Ik had geen controle over mijn lichaam, noch over de richting dat het uitging, noch over de spieren. Geloof me, voor iemand die zijn lichaam als het hoogste goed beschouwt, is dat knap vervelend.

‘Waarom word jij niet wakker?’ schreeuwde de man plots, terwijl hij enkele stappen

achterwaarts zette. Zijn zwarte haar plakte op zijn voorhoofd en zijn tengere lijf trilde van de inspanning.

Wakker? Wat bedoelde hij nou? Dat mijn vechten beroerd was? Dat wist ik zelf ook wel.

‘Wacht maar,’ zei ik en mijn stem leek niet van mezelf afkomstig, maar klonk lomer en dieper. ‘Ik word wel beter. Ik ben de beste vechter van Ratiowereld.’ Ik vloog op hem af. Nee, dat is sterk overdreven. Ik deed een *poging* op hem af te vliegen, maar het leek meer op een iets snellere versie van een beweging in slow motion. Of iets dergelijks. Zoals ik al zei: mijn denken verliep ook niet in al te snuggere banen.

‘Ik heb er genoeg van,’ hijgde de man en zelfs zijn blik had geen vechtlust meer over. Ik zag nu pas dat er een paars-rood litteken, zo dik als een limonaderietje, over zijn wang liep. ‘Ik heb het spelletje lang genoeg meegespeeld.’

Eerst schoot er door mijn hoofd: *ik heb gewonnen, ik heb gewonnen.*

Maar toen, op een meter afstand van hem, drongen zijn woorden tot me door. Ik stokte in mijn beweging en keek hem verbaasd aan. ‘Spelletje?’

‘Ja, man, spelletje. Of dacht je dat we hier echt een potje aan het vechten waren? Ik deed gewoon met je mee,’ bracht hij kreunend uit. Nu hij voelde dat het gevaar geweken was, steunde hij met zijn handen op zijn knieën, maar zijn ogen bleven me behoedzaam in de gaten houden.

‘Begon ik het gevecht dan?’ Ergens besepte ik dat dit verkeerd was. Maar waarom dan? Ik zou het niet weten. Ik had normaal gezien niet zo snel last van gewetenswroeging. Ik bekeek hem aandachtiger en vond dat zijn huid de natte bronskleur had van zadeldeur dat zijn beste tijd had gehad.

Hij zuchtte diep. ‘Kijk, ik weet dat ik dit niet hoor te zeggen, maar je bent het toch vergeten wanneer je ontwaakt.’

Ontwaakt? Waar had hij het over?

Ik keek om me heen en merkte nu pas de omgeving op. Het voelde vertrouwd aan, maar ook weer niet. Ik herkende de huizen en straten, maar ze waren ook, op een of andere manier, vreemd voor me.

‘Waar ben ik?’ vroeg ik. Er daagde een vaag besef op, maar het ontglipte me weer even snel.

‘Je bent aan het dromen,’ antwoordde hij, nog nahijgend.

Ik voelde mijn mond openklappen. ‘Dromen?’

De man rechtte zich en leek zijn ademhaling weer onder controle te hebben. ‘Ja, dromen. Je weet wel. Je valt in slaap en komt dan hier terecht. In Emowereld. De droomwereld.’

Euh. Wat?

Alsof ik er nu pas stond, werd ik een zacht briesje gewaar en rook iets zilts in de lucht. Was ik misschien aan een kust? Ik keek naar beneden en liet mijn verdediging helemaal varen. De ondergrond waarop ik stond was geplaveid met ruwe stenen van onregelmatige grootte; ze deden middeleeuws aan. De straat werd aan weerszijden geflankeerd door ouderwets ogende straatlantaarns die zachte, gelige lichtpoelen op de grond wierpen. Vage cirkels, waar wij in één daarvan stonden en die de rest van de omgeving even duister hielden als de zwarte id van de ruimte. Ook de huizen - het weinige wat ik ervan kon zien - zagen er oud uit. Grof metselwerk waarvan de stenen uitstaken en waar je je aan kon kwetsen als je er te dichtbij liep. De ramen van de huizen hadden gesloten raamluiken die er verweerd uitzagen.

Ik keek de man weer aan en vroeg: 'Wat is er eigenlijk gebeurd?'

'Je kwam op me afgestormd. Nou ja, zo snel als een dromer kan afstormen.' Hij lachte om zijn eigen grapje. 'Je begon zomaar ineens met me te vechten en aangezien wij, in zoverre we willen uiteraard, met de dromers mee moeten spelen, ging ik het gevecht met je aan. Ik vond het wel grappig, temeer omdat ik wist dat je toch niet veel schade bij me kon aanrichten.' De betekenis van zijn woorden begonnen doel te treffen. Ik droomde! Ik begreep het nu. Volledig! Dit was allemaal niet echt. Nee, dat was het natuurlijk wel, maar... *Hé, verdorie.* Het was nog steeds niet simpel om logisch na te denken. Hoe dan ook, ik realiseerde me dat ik in Emowereld was.

Kate! Gehlen! Als ze zien dat ik hier ben! Het schoot in een flits door me heen en ik trok waarschijnlijk wit weg, want de man vroeg: 'Gaat het, kere!?' Hij keek me bezorgd aan. Zag ik er zo angstig uit dan?

Waar maakte ik me druk om? Ik was hier als dromer, ik was niet wakker en ontsnapt uit de gevangenis! 'Wacht eens even! Ik dacht dat we niet meer droomden,' zei ik en de schrik sloeg me nu compleet om het hart.

De man schokschouderde. 'Weet ik veel.'

Ik ging er niet verder op in. Het feit dat ik aan het dromen was, had ik nu volledig aanvaard.

'Waar ben ik precies?'

'Joppe.'

'Joppe?' Ik kon me niet herinneren ooit als wakkere persoon in Joppe te zijn geweest.

Waarom was ik hier dan terechtgekomen als dromer? Beelden van naakte, Griekse vissers schoten door mijn hoofd. Had ik daaraan gedacht voor ik in slaap viel? Beschaamd verdrong ik het meteen naar een afgesloten lade in mijn onderbewustzijn.

'Een kuststadje,' verduidelijkte de man. Hij klonk vermoeid, alsof hij er genoeg van begon te krijgen om met me te praten.

Ik wilde hem meer vragen, maar hij was me voor. ‘Ik ga er vandoor. Het enige dat ik nog wil zeggen, nu ik het toch verknoeid heb, is dat je al erg lang aan het dromen bent.’

‘Hoezo?’

‘Enkele uren geleden zagen mijn vriend en ik je hier al rondlopen. We hebben je een tijdje gevolgd.’

‘Waarom?’

‘Gewoon.’ Hij trok zijn schouders op en keek me schaapachtig aan. ‘Dat vinden we wel eens leuk. Niet veel Ratiomensen dromen nog dat ze aan de kust zijn, eigenaardig genoeg. Het is hier nochtans zo vredevol. Maar je bleef maar dromen, dus stopten we de achtervolging. En zo’n halfuur geleden trof ik je hier aan op straat en daagde je me uit. Je riep dat ik een spion was en je schaduwde. Je was helemaal door het dolle heen. Schreeuwde iets over dat het slecht was een verrader te zijn en dat je me wel eens mores zou leren.’

Ik kon het me niet meer herinneren! Ik kon het me werkelijk ... wacht eens even. Er slopen vage flarden van beelden voor mijn gezichtsveld. Niet erg duidelijk, maar het voelde als waar aan.

‘Veel plezier nog,’ riep de man en sjokte met moeizame waardigheid weg.

Ik voelde me plots erg eenzaam in die duistere, vreemde omgeving, zonder iemand die ik kende. Ik besloot om wakker te worden. Als lucide dromer was dat makkelijker zelf te bepalen, wist ik nog. Maar ik werd niet wakker.

Word nou wakker! Ik kneep in mijn arm. Dat was toch een truckje dat zou moeten helpen?

Nee, ik stond er nog steeds. *Wakker worden!* Ik kneep mijn ogen dicht en concentreerde me. Langzaam opende ik mijn ogen weer. Ik sliep nog steeds.

Verdomme!

Ik ademde diep in en uit en vervolgde mijn weg. Naar waar? Als ik niet wakker werd, waar kon ik dan heen? Wat kon ik doen? Ik keek om me heen, liet mijn blik over de stille straten en de donkere huizen dwalen. Er was hier werkelijk weinig leven tijdens de nachtelijke uren. In ieder geval was dit beter dan het verblijf in de gevangenis, besepte ik plots. Eigenlijk was ik nu vrij! Dat gaf me een iets beter gevoel. Ik kon Kate opzoeken. Dat was een idee! Als die man de waarheid had gesproken en ik inderdaad al uren aan het dromen was, dan kon zij me misschien helpen. Ik wist dat een dromer meestal tussen een tiental en een veertigtal minuten aan een stuk kon dromen en dat gedurende meerdere keren per nacht. Maar niet uren achtereen! Dat was niet normaal.

Ik ging wat sneller stappen. Beeldde ik het me in of waren mijn bewegingen soepeler dan daarnet? Ik zette af voor een sprintje en inderdaad! Het ging vlotter en meer gebogen naar

mijn wil. Ik probeerde enkele schijnstoten en mijn vuisten schoten naar voren met de snelheid die ik wilde. Zou het liggen aan het feit dat ik nu lucide droomde? Had je dan meer controle over je spieren? Het was een mogelijkheid.

In de verte hoorde ik de golfslag van de zee en het geroep van meeuwen. Een late wandelaar, stinkend naar vis en zout, passeerde en groette me. Op een vrolijke toon heette hij me welkom in Joppe. *Joppe*, dacht ik, *wat een vreemde naam*. Ik besloot dat het verstandiger was om een taxi te nemen, want ik wist niet hoever Joppe gelegen was van Hoofdstad, waar Kate woonde. Met de palm van mijn hand sloeg ik me op mijn voorhoofd. *Stommerik!* Er waren geen taxi's in Emowereld. Maar wacht eens even. De auto's waren van iedereen! Ik kon gewoon een wagen nemen en haar bevelen me naar Kates huis te brengen; simpel en eenvoudig. Ja, dat zou ik doen. Monter zocht ik naar een wagen, maar kon er geen enkele ontdekken. Was Joppe een auto-vrije stad? Dat was een mogelijkheid.

Ik hoorde een vaag gegiechel in de verte en vederlichte voetstappen die dichterbij kwamen. Afwachtend ging ik in het diffuse licht van een straatlantaarn staan. Een groepje, aan hun jonge stemmen te horen tienermeisjes, kwam mijn richting uit. Toen ze op enkele meters afstand liepen, sprak ik ze aan.

'Euh, hallo, kunnen jullie me helpen?'

Ze waren met zijn drieën, zag ik nu, en een van hen was een onderwaterduivel. Die laatste zette een stap naar voren, waardoor het licht op haar donkerblauwe hoorns en fijne lichtblauwe gezicht viel.

'Een dromer!' riep ze verbaasd uit. 'Kijk eens, een dromer.'

De man had dus niet overdreven; er verschenen niet veel dromers in Joppe.

De twee andere meisjes volgden hun vriendin in het licht en ik kon ze nu beter zien. Het ene meisje had een mager lichaam en grote, helderblauwe ogen. Haar haren wapperden omhoog in het zachte zeebriesje. De andere leek onvast te lopen, wankelde een beetje, maar had de volste witte haardos die ik ooit gezien had en die tot op haar enkels viel. Ze roken naar zand en schelpen. Ik kon niet herkennen wat voor wezens ze waren, maar was er wel benieuwd naar. De twee meisjes giechelden nerveus en de onderwaterduivel vroeg: 'Waarmee kunnen we je helpen?' Ze leek me ook de dapperste van de drie, door de manier waarop ze me aankeek, zonder verlegenheid of angst.

'Ik zoek een wagen.'

Het meisje wierp me een onderzoekende blik toe. 'Je bent een lucide dromer, niet?'

Ik knikte.

'Dat dacht ik al. Je kijkt helderder dan andere dromers die ik al ontmoet heb.'

‘Wat zijn jullie?’ Het floepte eruit voor ik er erg in had. Ach, ik was een onnozele dromer, dus wat zou het.

De onderwaterduivel glimlachte met een scheef mondje. ‘Ik ben een onderwaterduivel en zij,’ ze wees de gene aan met de lange haren, ‘is een zeemeermin en zij een undine.’

Opnieuw knikte ik.

Ze vervolgde: ‘In Joppe wonen veel vissers en de beste vissers zijn meestal onderwaterduivels, undines of zeemeerminnen, zowel de mannen als de vrouwen, hoor,’ voegde ze er uitdagend aan toe.

‘Natuurlijk,’ zei ik snel. Ik vond het prettig met hen te praten, het verdreef het eenzame gevoel. ‘Er is hier wel weinig te doen, zeker, voor jonge dames zoals jullie. Ik bedoel, ik zie weinig leven.’

‘Dat valt wel mee, hoor.’ Ze keek even haar vriendinnen aan. ‘Op de pier heb je heel wat dansgelegenheden, restaurantjes en cafés. Je hoort de muziek nu niet omdat de wind verkeerd staat. Joppe is een druk bezocht kuststadje, hoor.’ Het klonk verdedigend en ze keek me aan alsof ze zei: *en durf dat eens te betwisten.*

‘Sorry, zo bedoelde ik het niet.’ Ik kreeg de indruk dat ze hun weg wilden vervolgen, dus vroeg ik opnieuw: ‘Een wagen?’

‘Een wagen vind je enkel aan de rand van de stad. In het centrum worden ze niet toegelaten, zodat de straten niet beschadigd worden.’ Het meisje draaide zich om en wees in zuidelijke richting. De driehoekige punt van haar staart fluoresceerde prachtig op in het licht. ‘Die kant.’ ‘Bedankt,’ zei ik.

‘Veel plezier nog met je droom.’ Ze nam haar twee vriendinnen bij de arm en ze liepen door. Ik ving nog zinnen op als: ‘Wat een lekker ding, hé’ en ‘Een blonde adonis, njammie’, plus een heleboel gegiechel. Het deed me goed, dat wil ik niet ontkennen; een serieuze egoboost. Ik keek ze nog even na en liep daarna in de richting die de onderwaterduivel aangewezen had. Ik had nog geen vijf passen verzet toen ik me opnieuw een stomp voor mijn kop wilde verkopen. Ik hoopte dat ik zo traag en dom reageerde omdat ik droomde, lucide of niet, want ik kon mezelf in Hoofdstad denken! Meer nog, ik kon me gelijk voor de flat van Kate denken! Die kracht hadden dromers namelijk.

Opnieuw sloot ik mijn ogen en concentreerde me op de straat waar Kate woonde. Bij het openen merkte ik opgelucht op dat het me gelukt was. Handig dat dromen, dat moest ik toegeven. Ik nam me voor dat ik niet mocht vergeten om Kate te vragen hoe het kwam dat ik droomde, terwijl ik toch zeker een antidroompil had geslikt.

In deze buurt, in hoofdstad, liepen er meer nachtelijke wezens rond. Al leken de meesten

menselijk, ik vermoedde dat sommigen vampiers of heksen waren. Ze glimlachten me vriendelijk toe, maar negeerden me verder en ik zag hen denken: *ha, een dromer*. Ik keek omhoog naar de flat van Kate, maar kon geen licht ontdekken. Waarschijnlijk sliep ze al. Terwijl ik naar de deur liep, beving me de vrees hoe ze zou reageren. Tenslotte had ik haar en de rest van de groep verraden. Het verleden kon echter niet meer gewijzigd worden en bovendien was ik nu een dromer, dus kon ze het me niet kwalijk nemen dat ik haar wakker maakte. Hoopte ik.

Ik opende de houten voordeur, stapte in de hal en nam de trap naar de eerste verdieping. Met iedere stap voelde ik me toch onzekerder worden. Wat als ze me de huid vol schelde? Wat als ze niet eens met me wilde praten? Ik had hen allen in het verleden behoorlijk gekwetst en zou het begrijpen indien ze het me nooit zouden vergeven. Kate echter, als emowezen, zou het misschien sneller in haar hart vinden om me een tweede kans te geven. Wederom, dat hoopte ik. Zacht klopte ik op de deur van haar flat. Ik kon mezelf uiteraard meteen in haar flat denken, maar dat leek me te opdringerig. Ik wilde de brug niet verbranden voor ik er overheen gestapt was.

Ik hoorde geschuifel en even later ging de deur open.

Terwijl ik mezelf schrap zette, opende ik mijn mond en sloot hem toen weer. Het was niet Kate die er stond, maar een of andere man die ik niet kende.

‘Ja?’ De man keek slaperig uit zijn ogen, maar klonk gelukkig niet nors.

‘Ik euh.’

‘O, ik zie het al.’ Hij bekeek me van top tot teen, realiseerde zich waarschijnlijk dat ik een dromer was en grijnsde.

‘Woont Kate hier niet meer?’ vroeg ik.

‘Kate De Lille?’

‘Ja.’

‘Nee.’

‘Nee?’

‘Dat zei ik toch. Nee, ze woont hier niet meer.’

‘O.’

‘Als je een heks nodig hebt, dan kan ik je ook helpen. Ik ben een heks.’

‘Nee, nee, ik wil specifiek Kate.’

‘Lucide dromer, hé. Zin in een potje seks met Kate?’

‘Wat? Nee, gewoon, euh.’

De man stootte een kort lachje uit. ‘Ze woont net buiten het centrum. Ze heeft er samen met

Kalon een huisje gekocht. Je kunt het niet missen, het is een oud gestuukt, oranje huisje. Er staat een grote vijgenboom in de voortuin.'

Ik vroeg me af waarom die man zo vrijpostig informatie gaf aan een wildvreemde, maar bedacht toen dat zoiets normaal was in Emowereld. Ze hadden hier geen last van de paranoia waar ratiomensen zo vaak onder gebukt gingen.

'Dank je,' zei ik.

Hij knikte en sloot de deur.

Seks? Met Kate? Ik grijnsde. Dan liever met Kalon, als ik de keus zou hebben.

Wat nu? Ze kenden in Emowereld het concept 'adres' niet. Het had dus geen nut om de straatnaam te vragen aan de man, die nu waarschijnlijk weer in zijn warme bed lag. Een wagen dan maar? Misschien was het ook voldoende als ik heel hard aan Kate zelf dacht om me bij haar te brengen. En dat probeerde ik.

3. Kate De Lille

Nu pas begrijp ik het gezegde van heksen: verhuizen is als een kruidentuin in de winter... je hebt altijd een tekort aan dozen.

De laatste doos, eindelijk. Ik wist nu wel zeker dat ik een hekel had aan verhuizen. Het leven in wanorde tussen tientallen kartonnen dozen, het zoeken naar spulletjes waarvan je niet meer wist in welke doos je die gestopt had en vooral de tijd die je nodig had om je thuis te voelen. Leven in een droomwereld waar alles continu aan verandering onderhevig is versnelt dit proces niet, dat kan ik je verzekeren.

Zuchtend plaatste ik de boeken, gerangschikt op genre, in de gloednieuwe eiken kast die Kalon zo vakkundig had gemaakt. Het laatste boek, de meest bijzondere, was die van mijn betovergrootmoeder Elise. Ik streefde het kapt van het dagboek, dat tevens dienst deed als spreukenboek, voor ik het een bijzonder plekje gaf tussen haar foto en een prachtig beschilderde steen die ik van Dille gekregen had. Ik kon zweren mijn betovergrootmoeders geest te voelen tussen de bladzijden ontsnappend als een perkamenten zucht en in de inkt van de woorden. De levendige blik op haar foto leek me te zeggen: meisje, je doet het prima. Dat hoopte ik dan maar, want het laatste wat ik wilde was mijn voorouders teleurstellen.

Het bracht mijn gedachten op Hecate, meerbepaald op de man die haar zwanger had gemaakt; mijn verre voorvader. Ik was niet meer zo fanatiek bezig met het achterhalen wie het was, maar kon het ook niet compleet laten rusten. Zolang Hecate haar lippen stijf op elkaar hield, de enige die het antwoord hierop wist, was het echter erg moeilijk om het te weten te komen. Opgeven zat er niet in; ik was nou eenmaal nieuwsgierig. Wie zou dat in mijn geval niet zijn? Mijn familielijn bleek af te stammen van de Raad, degene die beide werelden hadden gecreëerd! Ah, ooit zou ik alles te weten komen, daar was ik van overtuigd. Ik plooidde de kartonnen doos in elkaar zodat hij opgeborgen kon worden.

Tevreden met het voltooide werk in de boekenkast draaide ik me om en overzag de gezellige woonkamer met de dieprode eettafel, de grote ramen met de warmrode gordijnen die uitgaven op de tuin, de oranje chaise longue, de openhaard en de vele snuisterijtjes, gaande van kandelaars tot beeldjes die voor mij of Kalon een bijzondere en sentimentele waarde hadden. Ik tuitte mijn lippen. Oké, er stonden meer spullen van mij dan van Kalon, maar hij had dan ook een schaars ingerichte flat gehad. Daar kon ik niets aan doen.

Ik legde de gevouwen doos in de hal bij de andere. Kalon kon die later op zolder opbergen. Ik vroeg me trouwens af wat er gisterenavond met Kalon aan de hand was geweest. In zijn aura had ik een vreemde kleur ontdekt die ik niet had kunnen duiden. Maar als Kalon een geheim

had, dan moest ik dat respecteren tot het moment dat hij er zelf over wilde beginnen.

De schemer begon in te vallen en zette de kamer in een oranje, gezellige gloed. Het gaf me een warm en gelukkig gevoel en ik liet het even op me inwerken. Toch klopte er iets niet, ontbrak er iets essentieels. Ik snoof diep in. Conclusie: de geur in het huis was nog niet goed, het rook nog niet alsof er geleefd werd. Het lag niet aan het feit dat we hier nog niet gekookt hadden, want dat hadden we wel.

Ik liep naar de salontafel waar ik een lade opende om een wierookstaaftje uit te nemen. Naast een grappige foto van Ewok waarop ze een mislukte poging deed om er dreigend uit te zien, en dat op een houten kist stond, ontstak ik het staaftje en meteen werd de woonkamer gevuld met een bloemige geur. De wierookstaaftjes had ik gekocht in Renildes heksenwinkel, zodat niet alleen de woonkamer maar weldra het ganse huis zou geuren en dat gedurende minstens een dag.

Kalon en ik woonden hier nu exact een maand. Een klein en oud gestuukt huisje met golfdakpannen en muren begroeid met klimop, zodat het okergeel en terracotta oranje, waar het huis in geverfd was, amper door het gebladerte heen te zien was. Net als ik was Kalon er meteen verliefd op geweest. We hadden helemaal niet getwijfeld en het snel gekocht. Nu Kalon bijverdiende als fantasiejager konden we het ons gelukkig permitteren.

Ewok, de kleine opdonder, had zich wel onmiddellijk thuis gevoeld in dit huis. Ik veronderstelde dat het grotendeels door de, nog eenvoudige, tuin kwam. Ewok had zich het stukje groen meteen toegeëigend door er op verscheidene plaatsen te plassen en de vogels die waagden om neer te strijken op het gras blaffend weg te jagen. Het was werkelijk grappig om te zien en op zo'n moment zag je duidelijk dat ze hoe dan ook een hond was, zelfs al was ze intelligent en had ze weerwolvenbloed door haar aderen stromen. Mijn volgende project was de tuin. Ik wilde er een rozenhoekje, massa's bamboe en vooral een uitgebreide kruidentuin. Het moest er niet te netjes uitzien; de natuur leende zich daar niet toe, vond ik. Zelfs onkruid had zijn waarde en hoorde erbij. Maar dat was voor later. We hadden wel al een grote vijgenboom gekregen van Dille en Henk en deze in de voortuin geplant.

Na al dat gesjouw had ik geen zin meer om het huis te poetsen, wat ik oorspronkelijk wel van plan was. Het was te laat en ik voelde me te moe. Ik besloot om morgen Melpomene te laten langskomen; zij zou het huis met plezier onder handen nemen. Waarschijnlijk zou ze me vragen om een of ander beschermend amulet of drankje te maken als wederdienst, maar daar zag ik veel minder tegenop dan poetsen, al vroeg ze me een kist vol van die dingen.

Doodop plofte ik neer op de bank met zicht op de tuin, zodat het groen me hopelijk wat nieuwe energie zou geven. Op datzelfde moment trippelde Ewok grommend door het

openstaande raam de woonkamer in met een aura die alle kleuren groen uitsloeg. Ze stak gelijk van wal.

-Als de kat van de burens zich nog eenmaal in mijn tuin waagt, laat ik haar mijn weerwolfkant zien. Eens kijken of ze kaalgeplukt nog steeds zoveel kapsones heeft.

-Ik wist niet dat je zo territoriaal was en al zeker niet tegenover katten.

-Ik heb ook geen probleem met ze, maar ze doen alsof de hele wereld van hen is, plassen de hele tuin onder en jagen op vogeltjes en muisjes.

-Dat doe jij ook.

Ewok snoof en keek me hautain aan. En dat kon ze goed, neem dat maar van me aan.

-Ik eet ze niet op! Bah, het gedacht alleen al.

-Maar je eet wel vlees, in tegenstelling tot je weerwolfvoorouders die vegetarisch zijn.

-Vlees dat al bereid is, ja, gekookt, gebakken of gegrild.

-Snob! Ik zie daar geen verschil in, vlees is vlees.

Ewok sprong soepel op de bank, ging zitten op haar achterpoten en keek me kwaad aan, tenminste zo kwaad als voor een hond mogelijk was. Dat zag ik aan haar priemende blik en het licht optrekken van haar bovenlip.

-Verraadster! Ik krijg zin om Donder om een plaatselijke regenbui te vragen, pal boven de tuin, net wanneer je er lekker ligt te zonnen.

Ewoks ogen lichtten op. O, o, dat betekende niet veel goeds, ik zag haar er voor aan om het niet alleen bij een dreigement te houden. Ewok pesten had hoe dan ook gevolgen en meestal begreep je niet waar ze de creativiteit van haar wraakacties vandaan had. Op triomfantelijk toon sprak ze dan ook telepathisch verder.

-Dat is een idee wanneer ik nog eens een kat aantref! Ze hebben een hekel aan water! Ik grinnikte. -Je bent een schrikwekkende wreker, jij. Alle katten opgelet! Jullie pels wordt natgeregend door een boos, klein mormel.

Ewok sprong van de bank af met de boodschap dat ze Donder ging halen om te vragen een tijdje bij haar te logeren, zolang tot de katten doorhadden dat zij nu de baas was over het stukje grond.

-Hé, ik wil Donder niet in huis! riep ik zo luid mogelijk na.

Ewok deed echter alsof ze het niet gehoord had en schoot weg naar buiten, de tuin in.

Ik zuchtte diep. Ook dat nog. Donder was een aardige weerwolf, dat wel, maar hij kon zo vreselijk stinken! Soms leek het alsof hij zich gebaad had in de mest en parfum die trollen gebruikten.

Ik leunde achterover in de bank, sloot mijn ogen en liet mijn gedachten afdwalen naar de

Thank You for previewing this eBook

You can read the full version of this eBook in different formats:

- HTML (Free /Available to everyone)
- PDF / TXT (Available to V.I.P. members. Free Standard members can access up to 5 PDF/TXT eBooks per month each month)
- Epub & Mobipocket (Exclusive to V.I.P. members)

To download this full book, simply select the format you desire below

